

HALKONIEMI

Arto Kujanpää Produktion

Halkoniemi

©Arto Kujanpää Produktion

Taitto: Minna Kurttila, Suunnittelutoimisto Tammikuu Oy
Oikoluku: Hellevi Karppinen, Kielikeino

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-80347-8-0

Halkoniemi

Arto Kujanpää

LAPSUUS

Samassa hetkessä se painajainen alkoi tehdä tuloaan. Elin vielä lapsuuden aikaa ja nukuin syvää unta. Palasin nopeasti aina yössä lapsuuteni tärkeään muistoon. Heräsin, kun etsin käsiini aivan kaikki omasta elämästä kirjoittamani tapahtumat. Istuin työpöydän tuolille ja aukaisin päiväkirjan, jossa oli tarkkoja muistiinpanoja.

Olin ollut tappelussa, kun Pena oli haukkunut kenkiä, sanonut tyttöjen vanhoiksi. Se piti myös paikkansa, mutta omasta mielestäni taas oli sallittua vetää Penaa turpaan.

Pena kertoi myös kaikille muille pojille, ja samasta asiasta oikein kiusasivat porukalla. Uusi valkoinen kesäpaita oli taas viimeisen tappelun jäljiltä edestä kokonaan veressä. Nenästä valui verta rautatiekiskoille, ja yritin kävellessä osua keskelle radan kiskoa. Ajattelin radan kiskoilla, miksi ihmisen sisällä oikein tarvitsee olla paljon verta. Olin ulkona sotkenut uuden siistin pyhäpaidan, ja äiti olisi varmaan vihainen.

Sairaanhoitaja oli tullut koululle, kun oli ottanut jokaisesta oppilaista verinäytteen. Näytteiden otto aloitettiin kylällä, kun kaivosmiehistä oli löytynyt keuhkokuumeetta. Se voi myös tarttua vaikka terveisiin ihmisiin helposti pelkästään pisaratartuntana. Tunsin hänet, jolla riitti verta vaikka kastelemaan koko suoran junan raiteilla. Kunnanjohtaja Pekka Leskinen ei varmaan jaksanut kävellä radalla pitkää matkaa.

Kunnanjohtaja Pekka Leskinen ei oikein halunnut esiintyä vapaalla julkisuudessa. Päällään oli musta puku, joka oikein soi miehen kehossa, ja valkoisen paidan napit olivat siltä usein irronneet. Hän kylpi hajuvedessä ja piilotti sillä hienhajuaan. Taksikopilla miehet vielä keksivät lisänimen Pingviini huojuvan kävelyn takia.

Jokainen kunnan työntekijä tiesi Pekka Leskisen juovan raakaa viinaa töissä. Pekka oli poistanut monista kunnan palveluista kaiken, mikä ei ollut välttämätöntä. Jalkapallokentän rajoja ei enää kunnan mies vetänyt, ne piti vetää kavereiden kanssa. Sentään viivojen vetämiseen oli kalkkia jäänyt monta viidenkymmenen kilon säkkiä. Kunnanjohtaja Pekka Leskinen oli mennyt varhain aamulla yleisradion haastatteluun. Hän oli aamulla varmaan toivonut olevansa yksin omalla mökillään ja pitkään kalassa.

Pekka Leskinen tuli nopeasti paikalle, kun toimittajat eivät jättäneet rauhaan mökillä. Kainuun Sanomien päätoimittaja Pekka Leivo oli valmis haastattelemaan johtajaa.

– Miksi kunta ei tee kaikkia korjauksia, koska hometta on löytynyt asunnoista?

– Kunnan talous jokaisen asunnon korjausten jälkeen oli huono aivan liian pitkään. Emme voi käyttää enempää rahoja korjaukseen kunnan huonon rahatilanteen takia.

Kalaa pöydässä

En kuunnellut koko haastattelua loppuun. Kunnanjohtaja alkoi puhumaan hienoja sanoja, joita ei toimittaja ymmärtänyt, ja se oli Pekalle suoraan ainoa pelastus asiassa.

Kylän omaa jalkapalloseuraa paikallinen kauppias oli sponsoroinut verkkaripukujen ostossa, ja se oli hienoa. Uusi oranssinvärinen verkkaripuku oli päällä ennen ottelua. E-liikkeen logo hihassa, ja kaikilla meillä pelaajilla oli ihan samanlaiset verkkarit.

Kunnanjohtajan poika Mauri lopetti jalkapallon pelaamisen viime vuonna. Mauri ei kertonut syytä, miksi haluaa lopettaa pelaamisen. Sitä maauimalaa ei enää avattu kesällä, vaikka me kaikki kuntalaiset tiesimme sen olevan täysin kunnossa. Mauri oli tullut ulkomuodoltaan isään, ja häntä jatkuvasti kiusattiin koulussa. Uimalan valvojan Jaakko Kuusiston joutui kunnanjohtaja siirtämään puutarhuriksi.

Jaakko Kuusisto oli kaivosmies, joka oli siirretty pois kaivoksesta huonon selkänsä takia. Lääkäri oli suositellut hänelle kevyempiä hommia, joten uimalan valvojan työ sopi. Ei kestänyt montaa päivää, kun

puutarhureiden raskas homma oli hänelle liikaa. Näin hänen usein istuvan pysäkillä polttamassa piippua. Usein hän ei vaivoista valittanut, vaikka niin olisi pitänyt tehdä. Ei jaksanut jonottaa jälleen lääkärin luokse.

Heti verinäytteiden tulosten jälkeen oli sairaanhoitaja vielä tullut uudelleen koululle.

– Pauli Korpikoski, voisitko sinä nyt kertoa suoraan, mitä oikein syöt aamupalana?

– Minä syön aamiaiseksi kahvia ja pullaa, ja joskus saan syödä oikeita köyhiä ritareita.

Painoin rapiat viisikymmentä ja tiesin olevani pelkkää luuta ja nahkaa. Minä katsoin hoitajaa ja mietin jälkeensä sanoja. En ollut varma, miten minun piti vastata. Sanoin hoitajalle suoraan totuuden. Olinko tällä kerralla jälleen väärässä? Hän kirjasi kaiken tarkkaan ylös, ja tiesin siinä vaiheessa, että asialle tehdään jotain. Tajusin, ettei totuutta sanota, ja tiesin äidin olevan minulle siitä varmaan vihainen.

Tiesin, että saan totuudesta remmiä olan takaa, kun meidän perheen ruokana oli useasti kalaa kaikissa mahdollisissa muodoissa. En oikein tykännyt kalasta. Olin varmaan syönyt sitä pienestä asti ja silti melkein jokainen päivä jouduin syömään. Sitä myös olin jälleen mukana Oulujärvellä pyytämässä, ja kädet haisivat usein kalalle.

Kylällä täysin tuoretta kalaa oli myös helppo myydä, ja rahat piti viedä Hannulle. Usein kaikki rahat menivät suoraan viinaan, ja tiesimme, ettei rahoista saanut kysyä.

Syksyllä kalastettiin Oulujärvellä muikkuja, ja meillä ei ollut mitään pelastusliivejä. Isoissa aalloissa täytyi mennä luovien eteenpäin, jotta pääsi lopulta pois rannasta.

– Pauli, missä oikein olet ollut, kun Hannu on sinua etsinyt pihalta tunteja? äiti kysyi.

– Jäimme koulun pihalle pelaamaan ja saimme lainata koulusta pihalle jalkapallon.

– Sinulle sanottiin eilen, että koulun jälkeen lähdet jakamaan niitä muikkuja kylälle.

– Äiti, en halua yksin jakaa kalaa, koska isot pojat jälleen haukkuu minua muikuksi.

Kotikyläni Otanmäki

Otanmäki sijaitsee Kajaanista kolmekymmentäseitsemän kilometriä Kokkolaan päin. Kajaani-Kokkolantieltä käännyttyäessä vasemmalle tultiin kaivoskylän pääkadulle. Käännyttyäessä Kajaani-Kokkolantien varresta oikealle saavuttiin myös kaivosalueelle. Kaivosalueen suuret varoituskyltit kertoivat muukalaiselle kaiken olennaisen tiedon. Pääkatua ylös noustaessa oli oikealla puolen useita viisi kerrosta korkeita kerrostaloja. Ylhäällä kadun toisessa päässä oikealla oli seitsemän kerrosta korkeita kerrostaloja. Viimeisenä kadulla oli rivitalorakennus, joka oli rakennettu kaivoskylän poikamiehille.

Helleaalto heinäkuun alkuun teki koko kaivoskylästä keskellä päivää verkkaisen. Asfaltti väreili kuumassa lämmössä. Kylän lapsilla oli vielä virtaa leikkiä paahtavassa helteessä, joka pakotti pihalla olevat vanhemmat varjon taakse.

Vanhemmat myös veivät lapsiaan usein helteellä autolla Rynäsen järvelle uimaan. He istuivat siellä puiden varjossa ja toivoivat niitä sateita, joista olivat kuulleet radiostaan. Järvi sijaitsee seitsemän kilometrin päässä kylästä, kun hiekkatie jatkuu erämaahan. Se alkaa järven vierestä, ja Kolmisopen kämpä on metsässä ehkä seuraava etappi. Talasjärvellä ei käyty uimassa, koska hyttysset pitivät vaeltajan vaatteet päällä. Saapuivat mustana parvena kimppuun, koska järven ympärillä oli paljon suurta suota. Kaivoskylään muutti asukkaita ympäri Suomea, mutta kylän vähemmistö oli paikan alkuperäistä väestöä. Ajan myötä kaikki asukkaat löysivät oman paikkansa kylällä.

Erilaiset murteet sekoittuivat keskenään, kun kylässä oli myös Ravintola Mainari. Osa kaivosmiehistä joi vapaalla joskus viinaa, kun raskas kaivostyö vaati harrastusta, jotta jaksaa työskennellä kaivoksessa. Kaivostyö oli kaikkein raskainta. Kyläpoliisi Mikko Salonen nautti suurta kunnioitusta kylälaisten keskuudessa. Hänellä aina riitti ainoastaan paikalle tuleminen, kun tappelijat lopettivat painimisen.

Työtapaturmia sattui myös kaivostyössä, ja yleensä oli tosi vakavia tapauksia. Kaivoksen lisäksi oli tehtaan ympärillä toisia tehtaita, kun sitä tuotetta jalostettiin. Kuonakivi saatiin eroteltua puhtaan tuotteen joukosta, ja tehtaat olivat myös suuria. Rauta-vanadiinimalmi oli tuote, ja ne käynnistettiin kaivoskylän keskelle Kainuun korpea. Vuolijoen kunta

oli kasvanut nopeasti, ja kaivoskylässä oli myös satoja pieniä lapsia.

Lasten oli turvallista leikkiä keskellä korpea, ja seuraa löysi menemällä pihalleen. Vanhemmat lapset katsoivat pienten perään, ja lasten tapana oli soitella ovikelloja. Sisään päästessä emäntä sai olla myöskin tarkkana, etteivät kaikki pullat katoa pöydältä. Lapsuudessa Pauli Korpikoskella ei ollut pulaa leikkikavereista, ja vanhemmat lapset keksivät minulle kutsumanimen, jota käytettiin. Oma nimi muutettiin Pateksi. Jokainen sai kutsumanimen, jota me käytimme keskenämme ja se pysyi varmaan samana.

Liskojen yö

Yöllä mustat pilvet alkoivat tulemaan taajaman ylle, kun hämärä hiljaa piiloutui yöhön. Levitti päälleen mustan pimeän vaipan. Ukkonen vain raivostui aamuyön tunneilla. Purki tulivaunuja jälleen kylän päällä, kun kaatosateessa talojen rännit taas tulvivat. Ukkonen hakkasi kylän seutua kiivaasti, ja Lammasmäki vietteli ukkosen luokseen.

Lammasmäen isot magneettikentät olivat syynä ukkosen vierailuun. Olin kuullut asian kylän ainoalta oikealta tietotoimistolta taksikopilta, jossa vietin paljon vapaa-aikaa. Olin itse osa paikan kalustoa isän kanssa, ja tunsin myös taksikopilla olevat miehet.

Muistelin asioita elämästä. Kaatosade kasteli aamuyöstä miehen, joka oli pukenut silkkipaidan ja suorat housut. Kävelin yksin radalla juoden taskumatista. Vaatteet olivat kastuneet useamman tunnin kävelyn jälkeen, ja oma silkkipaita varmaan kuivuisi vielä muodottomaksi. Se oli vain halpa Hongkongista ostettu silkkipaita.

Onneksi minulla oli niitä lukuisia erivärisiä, kun halusin vaihtaa paitaa oman tunteen mukaan. Synkkänä aamupäivänä musta paita oli täysin paikallaan. Ratakiskojen puupalkkien tuore tervan haju leijui vahvana ilmassa ja kaatosateessa. Pelkästään lekalla lyötiin kiskon sivulle kiinni paksuja ja kiilamaisia metallikiiloja.

Olin nähnyt myös raskaan työn tekijät hommassa, ruskettuneina täysin auringossa. Miesten yhteispeli oli lekan iskujen suhteen saumatonta. Vuosia sitten jäin työtä katsomaan ja ihailin suoritusta. He sitkeästi

jaksoivat hommia paahtavassa helteessä. Kävin hakemassa miehille lisää juomaa. Muistan sen kaiken kuin eilisen päivän.

Jälleen oli aika palata elämässä arkeen, ja oli taas pakko kohdata usea liskojen yö. Yöllä ei kuulunut edes linnun laulua, kun ukkosen kovat jyrähdykset peittivät äänet. Aamuyön tuntien syvä hiljaisuus oli mielestäni aivan parhainta aikaa. Omat ajatukset pysyivät kasassa, kun kirjoitin paperille kaikki valmiit runot rauhassa. Muisto rautatiellä kävelystä, ja kivi rautatielle oli tuotu radalle tehtaan kivijätteestä. Se oli nyrkin kokoista kiveä, ja krokotiilinnahkaiset kengät olivat olleet huono valinta kävelyyhän rautatiellä. Aamulla jalkapohjat olivat kuin tulella kivien päällä kävelystä.

Kaikki viimeaikaiset tapahtumat muistuivat mieleen, kun kaatosaateen voima muovasi rautatien ojista pieniä puroja. Ukkonen valaisi jo taivaanrannan hopeiseen valoon. En kastunut sateessa enempää, kun paidan etumus oli täysin värjäytynyt verestä.

Näin jokaisen mielen ja tuskan liikeyhduksen pelkona painajaisessa. Paljon kulunut ratakirjoitus myös alkoi rautatieaseman varikon takaa ja erottui kaukana edessä. Junan vaunujen kiskot olivat kantaneet tuhansia tonneja malmikiviä pyörien päällä. Vaunut olivat kuluttaneet kiskot hopeisen väriin ja kiemurtelevaksi käärmeeksi, joka varhain aamulla väreili vielä aamun auringonpaisteessa, satoja kilometrejä. Se loisti kilpaa auringon valossa kuin hopeinen väri, kun pimeys peitti hopeisen loisteen täysin. Se oli silloin, kun uskoin ihmiseen ja kuljin ilman katke-
raa elämää.

Viha ja katkeruus

Olin saanut paljon vastoinkäymisiä lyhyessä ajassa, ja tapahtumat saapuivat syvälle mieleen. Olin saanut muilta kirjoittajilta kovaa palautetta koko viikon ajan. Ehkä sponsorit olivat tätä tilaisuutta varten vain soppaa keittämässä, kun runokirja ei mennyt hyvin kaupaksi. Vaimoni Tiina oli itse keskustellut ongelmista sponsoreille. Minua juttu ei oikein kiinnostanut, koska mietin vain, olinko minä rakastanut Tiinaa.

Elämässä on ollut kauniita naisia, jotka etsivät vielä itseään ja vielä rakastuessaan minuun juopuivat omasta rakkaudesta. Näin saman

tapautuvan aina uudelleen. Kävelin sen tyhjyyden läpi, ja minulla ei ollut mitään sanoja, mitä olisin osannut puhua.

Näin punaisen valon syttyvän takahuoneessa, se oli minulle merkkinä nousta ylös. Juontaja Kimmo Korhonen kehotti yleisöä taputtamaan, kun istuin omalle tuolille. Katsojia oli täysi tupa, koska olin aikaisemmin vetänyt yleisöä erikoisilla vastauksilla. Kaikki katsojat odottivat vesi kielellä haastattelun alkua, ja olin totaalisen kyllästynyt koko hommaan. Varmasti haluaisin juoda lisää viinaa, koska en pitänyt paikasta.

– Pauli Korpikoski, voinko ohjelman aluksi kutsua sinua lempinimellä Pateksi?

– Minun puolesta saat vapaasti sanoa vaikka Mulkuksi, jos asian haluat tehdä.

– Voisimmeko keskustella asiallisesti, koska tässä ohjelmassa ollaan asialinjalla?

Yleisö nauroi kommentille, mutta minulle myös koko aika oli pakon sanelema juttu. Tiesin, että sponsorit eivät jatka tukemista, jos en suostu tekemään haastatteluja. Minulle oli annettu sponsoreiden kautta selvä viesti esiintyä tässä ohjelmassa.

– Mikä on syy viimeisen runokirjan huonoon myyntiin, oletko itse yllättynyt?

– Olen ollut varmaan liian pitkän aikaa selvinpäin ja kirjoittanut totaalista paskaa.

– Onko sinulla työn alla mitään, jonka voit julkaista uudelle kustantajallesi?

– Ei ole, koska minulla menee aikaa sinun kaltaisten tyhjäntoimittajien ohjelmissa.

– Miksi runosi on yleensä niin synkkiä, ja etkö sinä löydä mitään parempaa aihetta?

– Minä kirjoitan mistä haluan, ja lopetan tämän haastattelun, koska ei ole sanottavaa.

Onneksi juontaja jatkoi runoista, joita nuori nainen Henriikka Salo lausui. Olin jo kiinnostunut naisesta, joka yllätyksenä tuli tilaisuuteen paikalle esiintymään. Yleisö taputti ohjelmassa uuden Pahuus-kirjan runoille, sitä en voinut sietää. Hän tuli istumaan viereen, kun käteni myös tärisivät vielä nuorta naista kätellessä. Halusin kovasti halata nuorta naista, mutta en uskaltanut ottaa lisää riskiä tilanteessa.

Vaimoni Tiina varmaan katsoisi sen minun ohjelmani moneen

kertaan. Tiesin jälleen laukoneeni vain totuuksia, joita Kahdeksan Päivää -lehti tulee julkaisemaan sivuillaan. Tullessani asunnolle katsoin tulleen postin, kun kustantaja oli lähettänyt palautetta. Olisin halunnut viettää aikaani jossain piilopaikassa, jossa voi olla edes hetken yksin. Join, jotta voisin unohtaa elämässä olevan tyhjyyden, joka oli minulle tuttu vieras.

Rattopoika

Tunsin katkeruutta, kun olin nuorena runoilijana niin sinisilmäinen naisten suhteen. Toimitusjohtaja Satu Salonen oli myös kutsunut minut juhlaan lausumaan runoja. Silloin vielä jaksoin nauttia runonlausunnasta, ja me myös rakastuttiin sinä iltana.

Olin ottanut vain repun omalta kämpältä mukaan Sadun asunnolle, kun hän reiluna maksoi minun asuntoni vuokran. Olin silloin täysin onneni kukkuloilla hetken aikaa. Leijuin rakkauden kehässä, kun olisi pitänyt tajuta, että kaiken takaa totuus tulee esiin. Satu vain pelasi sitä rakkauden peliään ja jälleen täysin omilla säännöillä.

– Pate, minulla on illalla erään yksityisen firman juhlat, ja en voi ottaa sinua mukaan.

En jäänyt illaksi yksin asunnolle, koska lähdin hotelli Presidentin baariin istumaan. Olin baaritiskillä istunut monta tuntia ja puhuin täysin vieraiden ihmisten kanssa. Valitsin istumapaikan, josta näki hotellin ovelle. Mitä omat silmät siellä näkivät? Satu käveli yhdessä mustan miehen mukana suoraan hotellin tiskille. Varasi huoneen vastaanoton virkailijalta, ja tunsin Irmelin, joka oli tänä iltana töissä. Olin luvannut viedä Irmelin syömään työpäivän jälkeen läheiseen pizzeriaan. Satu meni huoneeseen mustan miehen kanssa, ja kävelin suoraan Irmelin luokse.

– Irmeli, voisitko antaa minulle edellisen parin huoneiston numeron tähän paperille?

Irmeli kirjoitti huoneen numeron lehteen ja taittoi aivan piiloon lehden väliin. Kävelin hiljaa huoneiston kohdalle ja kuuntelin huoneen takaa kuuluvia ääniä. Sadun voihkinta kuului oven lävitse helposti, ja minulta aivan sinisilmäiseltä pojalta rikottiin aito usko naiseen. Kävelin yksin sieltä ulos, kun katkeruus nousi pintaan.

En lähtenyt Irmelin kanssa syömään, koska meni täysin ruokahalu,

vaikka en taas ollut syönyt mitään päivän aikana. Valvoin vielä Sadun sängyssä ja odotin aamua. Nukahdin, ennen kuin Satu oli tullut vielä kotiin. Hän oli tehnyt minulle aamiaisen. Kosteat pitkät hiukset oli kiedottu pyyhkeeseen, ja aamupalan jälkeen Satu tuli syliin istumaan. En lämmennyt nyt oikein ajatukseen alkaa aamulla panohommaan. Se oli nyt minusta kuvottava ajatus aamuun, ja Satu osasi myös lukea kehon kieltä.

– Miksi nuori mies ei jaksaa aamusta rakastella, vaikka on nukkunut koko pitkän yön?

– Minä tiedän, että sinulla on useampi mies kierroksessa samalla aikaa panokoneena.

– Pate rakas, haluan sinua enemmän kuin ketään muuta tässä maailmassa.

– Olin hotelli Presidentin baarissa ja näin sinun olevan siellä mustan miehen kanssa.

– Luuletko sinä onneton myös omistavasi kaiken, vaikka maksan sinun kaikki kulut? Olenko koskaan sanonut vain suoraan, että olen menossa kanssasi joskus naimisiin?

– Tajuan, kun olen sinulle pelkästään panokone, joka ei edes saa ajatella muuta asiaa. Minä muutan takaisin omaan kämpppään, koska minä en halua olla sinun rattopoika.

Henriikka

Heti haastattelun jälkeen olin myös antanut salassa Henriikalle oman käyntikortin. Hän suuteli minua poskelle, ja sinä iltana kävelin puistoon odottamaan naista. Olin kirjoittanut oman käyntikortin taakse puiston ja siihen tarkan kellonajan. Olin aikeissa lähteä omalle asunnolle, kun Henriikka käveli tiellä suoraan luokseni. Suutelin tyttöä kiihkeästi ja olin hetkessä liekeissä, sillä aavistin jotain tapahtuvan. Menimme suoraan Henriikan asunnolle juomaan, kun siellä oli piilossa kameroilta.

Asunnossa oli kokonainen kirjahylly täynnä viinaa, ja tuli tunne, että olen löytänyt tien paratiisiin. Lausuin Henriikalle kynttilän valossa omia runoja. En pitänyt siinä minkäänlaista kiirettä, sillä en koskaan itse aloittanut rakastelua. Annoin vain naisen päättää, milloin on aika mennä

sänkyyn, kun syttyi yöllä pimeässä. Aloimme alkuun rakastella hyvin hellästi, joka hetken kuluttua muuttui rajuksi. Henriikka oli notkea ja taitava sängyssä, ja rakastelin nuorta naista pitkään aamuyön tunneille saakka.

Henriikka kiljui nautinnosta, ja rakastelun jälkeen kävimme kumpikin suihkussa. Menimme sänkyyn takaisin, ja odotin kun Henriikka nukahti, jolloin puin vaatteet. Kävelin vain kadulla vesisateessa, koska minulla ei ollut omaa sateenvarjoa mukana. Jatkoin matkaa ja sain pysäytettyä taksin. Taksikuskia nauratti joku asia.

– Katsoin haastattelun, joka oli varmaan saanut telkkarissa isot katsojaluvut.

Heräsin aamulla puhelimen soittoon. Mietin pitkän aikaa, vastaanko ollenkaan.

– Minne oikein katosit varkain vierestä, kun huomasin sinun aamuyöllä lähteneen?

– Minä haluan aina herätä omasta sängystä aamulla, ja olen tehnyt kaikille samoin.

– Kuinka yhtään voin luottaa sinuun, kun et jäänyt edes seuraksi aamupalalle?

– En tule koskaan jäämään aamuun asti, ja sanon sen kaikille suoraan, myös sinulle.

– Olet yksi paskiainen, joka leikkii naisten herkillä tunteilla, nautit vielä siitä.

– Kohtelen naisia täysin samalla tavoin kuin naiset ovat minulle usein tehneet.

– Tämä on viimeinen kerta, kun soitan, joten älä luule itsestä liikoja, senkin läski.

Henriikka paiskasi puhelimen kiinni voimalla, ja tajusin meidän suhteen olevan ohi. Olisin voinut sanoa kaiken vielä suoremmin, mutta ajattelin antaa asian olla ohitse. Ensimmäisen kosketuksen minä muistin, koska se on naisesta kaikki minkä voin jakaa. Kaikki muu on pelkkää hydrauliiikkaa ja tyhjiä koruttomia lauseita, joita vielä toistan. Olenko koskaan nukkunut koko yötä naisen luona ilman kaipausta yksinäisyyteen?

Niin monta valvottua yötä ja murhetta olen yksin kantanut, eikä löydy sisältä mitään, josta haluan kertoa toimittajalle. Jälleen etsin vain

Tämä on yhden sortin veijaritarina miehestä, jonka elämässä alkaa tapahtua muutoksia. Tarinan kanssa mennään jatkuvasti uusiin paikkoihin, ja kirjassa niitä riittää tarpeeksi.

Elämä se on ainutlaatuinen kokemus, ja koskaan et voi tietää mitä huomenna tapahtuu. Yhtenä marraskuun aamuna koko minun elämä muuttuu painajaiseksi joka vie mukanaan.

Onko kirjan ainoa tarkoitus herätellä lukijaa tärkeiden kysymysten keskelle avoimesti? Kirjan loppuun luettuasi voit ehkä tarkastella elämää hieman erilaisesta näkökulmasta.

